

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla ve věci

žalobkyně: **HP**
Státní příslušnost Ukrajina
zastoupená advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1568/1, Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2017, č. j. MV-169517-4/SO/sen-2015

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen

„žalovaný“) zamítlo její odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 7. 2015, č. j. OAM-10718-9/ZM-2015. Tímto usnesením správní orgán I. stupně podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zastavil řízení ve věci žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty.

2. Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání s platností od 14. 1. 2015 do 31. 8. 2015. Dne 11. 6. 2015 podala správnímu orgánu I. stupně žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
3. Správní orgán I. stupně v průběhu řízení shledal, že podaná žádost trpí vadami, neboť neobsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti. Proto dne 11. 6. 2015 vyzval písemností č. j. OAM-10718-5/ZM-2015 (dále jen „výzva ze dne 11. 6. 2015“) žalobkyni k odstranění vad ve lhůtě 10 dnů, a to konkrétně k předložení dokladu o zajištění ubytování po dobu pobytu na území. Současně ji poučil o způsobech odstranění vad a možných důsledcích jejich neodstranění a správní řízení dle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušil. Výzvu a usnesení o přerušení řízení převzala žalobkyně osobně dne 11. 6. 2015, lhůta k doložení požadovaného dokladu tak uplynula dne 21. 6. 2015.
4. Dne 3. 7. 2015 správní orgán I. stupně vyrozuměl zmocněného zástupce žalobkyně o pokračování v řízení. Vyrozumění bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 13. 7. 2015.
5. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neodstranila vytýkané vady žádosti, správní orgán I. stupně shora označeným rozhodnutím ze dne 17. 7. 2015 řízení v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil. V odůvodnění uvedl, že žalobkyně na výzvu správního orgánu nereagovala a ke dni vydání usnesení o zastavení řízení nedoložila doklad o zajištění ubytování. Vzhledem k tomu, že se jedná o náležitost stanovenou zákonem, její nedoložení je třeba považovat za podstatnou vadu žádosti, která brání jejímu věcnému posouzení a pokračování v řízení.
6. Dne 11. 8. 2015 žalobkyně podala proti usnesení o zastavení řízení odvolání, v němž uvedla, že její ubytovatel sepsal doklad o zajištění ubytování na konci června, ovšem následně odjel na dovolenou a doklad jí předal až po třech týdnech. K odvolání přiložila doklad o zajištění ubytování. Žalovaný odvolání zamítl žalobou napadeným rozhodnutím, a to s odkazem na § 82 odst. 4 správního řádu, který zakotvuje koncentraci řízení a neumožňuje účastníku řízení uplatňovat v odvolacím řízení takové skutečnosti a důkazy, které mohl uplatnit dříve. Nadto připomenul, že žalobkyně mohla požádat o prodloužení lhůty, což však neučinila.

II. Podání účastníků řízení

7. Žalobkyně v žalobě namítá, že správní orgány v rámci řízení o její žádosti postupovaly v rozporu s § 3, § 50 odst. 2, § 2 odst. 1 a 3 správního řádu. Dále nesouhlasí se závěrem napadeného rozhodnutí, dle něhož údajně nedoložila doklad o zajištění ubytování. Žalobkyně naopak požadovaný doklad doložila bezprostředně poté, co jej získala od svého poskytovatele ubytování. Žalovaný měl proto doklad akceptovat.

8. Žalobkyně je přesvědčena, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí nepostupoval v souladu s veřejným zájmem a nedbal na okolnosti daného případu. Veřejný zájem spočívá v zachování zásad demokratického státu a v přijetí rozhodnutí, které zohledňuje soukromé zájmy účastníka správního řízení. Žalobkyně na území České republiky pobývá již delší dobu a nemá zájem vrátit se na Ukrajinu, kde v současnosti probíhá ozbrojený vojenský konflikt a kde již nemá jakékoliv zázemí. V tomto ohledu se žalovaný dostatečně nezabýval dopadem rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.
9. Žalobkyně žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval svoji argumentaci obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III. Argumentace účastníků řízení při jednání

11. Žalobkyně při jednání setrvala na své předchozí argumentaci. Zdůraznila, že postup správního orgánu I. stupně byl v rozporu se zákonem, neboť k předložení požadovaného dokladu jí byla stanovena nepřiměřeně krátká lhůta. Dle žalobkyně pak měl žalovaný v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu přihlídnout v odvolacím řízení k dokladu o zajištění ubytování, protože žalobkyně jej dříve objektivně nemohla předložit.
12. Žalovaný se k jednání nedostavil.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

13. Soud dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu „řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení“.
15. Dle § 82 odst. 4, věty první správního řádu „k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídnou jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve“.
16. Dle § 44a odst. 9 písm. a) zákona o pobytu cizinců „platnost zaměstnanecké karty lze při splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 2 písm. b) a c), § 42g odst. 3 nebo 4 opakovaně prodloužit na dobu, na kterou byla uzavřena pracovní smlouva nebo dohoda o pracovní činnosti, vždy však nejdéle na dobu 2 let; v případě cizince, kterému byla vydána zaměstnanecká karta podle § 42g odst. 3, se platnost zaměstnanecké karty prodlouží na dobu odpovídající době uvedené v rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání. Žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty se podává ministerstvu. K žádosti je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a) a d)“.
17. Dle § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců „k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území“.

18. Dle § 174a „při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště“.
19. Žalobkyně v žalobě především namítá, že žalovaný měl přihlédnout ke skutečnosti, že žalobkyně v rámci odvolacího řízení předložila doklad o zajištění ubytování. Soud však již úvodem konstatuje, že totožnou námitkou se žalovaný vyčerpávajícím způsobem zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí a soud neshledal žádný důvod, aby se od jeho argumentace odchýlil.
20. Ze správního spisu vyplývá a mezi stranami je nesporné, že žádost žalobkyně ze dne 11. 6. 2015 neobsahovala všechny zákonem požadované náležitosti, neboť žalobkyně spolu s ní nepředložila doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území. Žalobkyně zůstala nečinná i navzdory výzvě správního orgánu I. stupně z téhož dne.
21. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „*správní řád obecně spojuje s žadatelovou nečinností zastavení řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu*“ (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2010, č. j. 6 As 57/2009-72). Přitom platí, že řízení lze zastavit jediné tehdy, pokud jsou vady takové intenzity, že právě kvůli nim nelze v řízení pokračovat. Důvodem pro zastavení řízení tedy není jakákoliv vada formální, např. vada v označení správního orgánu, ale pouze taková vada, která svou povahou skutečně brání pokračování v řízení, resp. brání tomu, aby bylo možné žádost z obsahového hlediska projednávat. V posuzovaném případě se jednalo o doklad, který byla žalobkyně k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty povinna předložit ze zákona [§ 44a odst. 9 písm. a) zákona o pobytu cizinců]. Jeho nedoložení tak ve svém důsledku znemožnilo žádost žalobkyně posoudit z věcného hlediska, tedy zhodnotit, zda žalobkyně splňovala či nesplňovala podmínky stanovené zákonem pro prodloužení zaměstnanecké karty. Správní orgán I. stupně proto nepochybil, když řízení o žádosti zastavil s odůvodněním, že žalobkyně neodstranila podstatné vady žádosti.
22. Stejně tak se žalovaný správně vypořádal s okolností, že žalobkyně předložila doklad o zajištění ubytování až v rámci odvolacího řízení. Při posouzení této otázky je třeba vycházet z § 82 odst. 4 správního řádu, který v rámci správního řízení zakotvuje koncentrační zásadu, dle níž je účastník řízení povinen uplatnit veškeré jemu známé skutečnosti, námitky, důkazy a prostředky k ochraně svých práv již u správního orgánu prvního stupně. Žalobkyně v odvolání proti usnesení o zastavení řízení i v žalobě sice uvedla, že doklad o zajištění ubytování předložila bezprostředně poté, co jej obdržela od svého ubytovatele, ovšem tuto skutečnost nelze chápat jako výjimku, jež by žalobkyni opravňovala k předložení nových podkladů v rámci odvolacího řízení.
23. Správní orgán I. stupně žalobkyni řádně a srozumitelně vyzval dne 11. 6. 2015 k předložení chybějících náležitostí její žádosti a určil jí k tomu lhůtu 10 dnů. Žalobkyně výzvu dne 11. 6. 2015 osobně převzala, a musela si tedy být vědoma následků nepředložení chybějícího dokladu. Lhůta pro jeho předložení uplynula v pondělí 22. 6. 2015. Žalobkyně sice uvedla, že ubytovatel jí potvrzení vystavil koncem června 2015 a následně odjel na třítydenní dovolenou, ovšem ze správního spisu se podává, že příslušný doklad o

zajištění ubytování je datován dne 26.6.2015, tedy již po uplynutí desetidenní lhůty pro jeho předložení. Tvzení žalobkyně, že potvrzení obdržela až po třech týdnech je tedy irrelevantní. Nadto soud v souladu s žalovaným zdůrazňuje, že žalobkyni nic nebránilo požádat o prodloužení stanovené lhůty, pokud věděla, že požadovanou náležitost nestihne doložit (proto je také nedůvodný její argument, že lhůta stanovená správním orgánem I. stupně byla nepřiměřeně krátká).

24. Dále žalobkyně namítla, že správní orgány nepostupovaly při vyřízení její žádosti v souladu s veřejným zájmem, neboť nezohlednily její soukromý zájem. K takto formulované námitce soud uvádí, že veřejný zájem nelze ztotožňovat se zájmem soukromým a naopak je ve veřejném zájmu, aby na území České republiky pobývali pouze cizinci, kteří splňují veškeré požadavky zákona o pobytu cizinců.
25. K otázce přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života soud podotýká, že Nejvyšší správní soud sice v rozsudku ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011-62, připustil ve výjimečných případech posuzování přiměřenosti i v případě zastavení řízení o žádosti cizince, ovšem jeho závěry nelze vztáhnout na nyní řešený případ. V nyní projednávaném případě žalobkyně podala žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty. Jelikož tato žádost neobsahovala všechny zákonem stanovené náležitosti, vyzval správní orgán I. stupně žalobkyni k tomu, aby tyto vady žádosti odstranila, a stanovil jí k tomu přiměřenou lhůtu. Žalobkyně však i přes výzvu vytýkané vady žádosti ve lhůtě neodstranila a nepředložila doklady prokazující zajištění ubytování. Zdejší soud přitom neshledal žádné zvláštní okolnosti na její vůli nezávislé, které by jí bránily v řádném a včasném doložení zákonem stanovených náležitostí předmětné žádosti (viz a contr. citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu). Pokud tedy žalobkyně, o své vlastní vůli a s vědomím možných důsledků případné nečinnosti, zůstala v průběhu správního řízení (i přes výzvu správního orgánu I. stupně) pasivní, nelze v následném zastavení řízení shledávat nepřiměřenost tohoto rozhodnutí.
26. Pro úplnost soud dodává, že ačkoliv si žalobkyně dle svého tvrzení na území České republiky vybudovala pevné společenské vztahy a ve své domovské zemi již nemá žádné zázemí ani důvod žít, ve své žádosti ze dne 11. 6. 2015 uvedla, že na Ukrajině žijí její dva synové, matka i sestra. Stejně tak žalobkyně dle své žádosti pochází ze zakarpatské Ukrajiny, tedy oblasti, která není bezprostředně dotčena vojenským konfliktem.

V. Závěr

27. Žalobkyně se svými námitkami tedy neuspěla; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. února 2019

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu